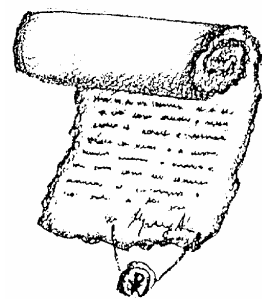

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

1995. április 15. Nagyszombat

III. évfolyam 1. szám

Örök tavasz

Télutót idéző hideg volt nagyhétfőn, amikor meglátogattam öreg paptársamat a székesfehérvári papi otthonban. A szobában jó meleg, lekiváncozott rólam a kabát, noha nem akartam sokáig maradni. Vendéglátóm - közelít a 90-dik évéhez - monoton hangon mondja: szinte teljesen megvakult, alig tud egy-két sort nehezen elolvasni a zsolozsmából, TV nincs (minek is volna?) az épületből nem tud kimenni (pedig tudom, azelőtt napjának nagyrészt beteglátogatásokkal töltötte), egyszóval búcsúzóban van az élettől. Hiába van tavasz, az öreg pap szobájában telet idéző monotonia terpeszkedik szét.

Amikor kimegyek az utcára, egy csapat nagylány megy a járdán, hátizsákokkal - tavaszi szünet van - igyekeznek valahová. A legszebb évszak, a fiatalság évszaka: tavasz van. Elgondolkodom azon, hogy csak nekik ünnep a tavasz? Nem, mindannyiunknak, akik hiszünk a Feltámadásban! Mert a Húsvét egy örök tavaszról szól. A halál tele után a feltámadás tavasza következik. Lesz tehát örök tavaszunk.

Csupa fiatalság, csupa erő, csupa szépség lesz mindörökké a feltámadás utáni életünk. Csak úgy kell élnem, hogy majd örök tavaszom legyen! A húsvéti szentgyónás és szentáldozás már most lelki megifjodást eredményez. Az örök tavasz elérése tőlem függ.

Gábor atya

Beszámoló az egyházközségi képviselőtestület január 28-ai és március 18-ai üléséről

Januárban a képviselőtestület döntésével elfogadta, illetve tudomásul vette a 94. évi költségvetési zárszámadást, és döntött a 95. évi tervezetről.

Ezután egyéb témák is szóba kerültek, amelyekről csak téma szintjén néhány mondatot szólunk. Megemlítésre került, hogy egy riasztó kerül majd felszerelése. Ezzel szemmel láthatóan mindenki egyetértett, hiszen tudjuk, hogy elszaporodtak a templomokba történő betörések. A munka ma már folyamatban van.

Felmerült, hogy bővíteni lehetne (kellene) a hittanosoknak való és egyéb könyvek állományát.

Gábor atya beszámolt a Szentháromság szobor kapujának készütségi fokáról. A munka sajnos késésben van, de várható, hogy hamarosan elkészül. Januárban még jövőidőben beszélünk róla, de most már tényként számolhatunk be a sekrestye, a lépcsőház és az oratórium festéséről. Néhány helyre új világítótestek is kerültek. Szép lett!

Időszerű lenne a templom előterének a felújítása. Tervbe is van véve, de nincsenek hozzá költségek. Megfelelőket állítólag csak templombontásoknál lehet beszerezni. Amennyiben sikerül ilyenekhez hozzájutni, a felújításnak semmi akadálya sincsen.

Elrozsásodtak a harangokat tartó gerendák. Festésük már tavaly is elmaradt, idén már mindenképpen el kell végezni ezt a munkát. A feladat végrehajtása nyár körül várható.

A Hírlevélbe való cikkírással eddig nem jeleskedtek a képviselők, tisztelet a kivételnek. Természetesen nem lehet ez mindenkinek a feladata, nem is lehet ezt mindenkitől elvárni, de a témakeresést, és az ehhez való ötleteket igen.

A távolabbi jövő egyik feladata, hogy a plébánia udvarán álló, rossz állapotban lévő épülettel előbb-utóbb valamit csinálni kell. Valószínűleg a lebontás sorsára jut. Felmerült, hogy a helyén egy közösségi házat lehetne fölépíteni és üzemeltetni. Ebben kapnának helyet, például a nyugdíjas klubok, kisközségi összejövetelek, több napos lelkigyakorlatok, stb. Nem kellene például vetítések alkalmával az idősöknek lépcsőt mászniuk. Továbbá nem minden tevékenységet lehet és illik a templom falai között végezni, mint amilyen például egy hittanosbuli, farsangi bál vagy szilveszterezés. Itt erre is lehetőség nyílna. A következő egyházközségi napnak a közösségi ház is az egyik témája lehetne. Felmerült már többször, például a péntek esti hittanokon is, hogy jó lenne újra bevezetni a háború előtt már létező utcabizalmi rendszert. Hívták őket utca-, vagy háztömb apostoloknak is. Az ő tisztuk volt elsősorban, hogy a területükön élő hívőkkel a közvetlen kapcsolatot tartsák, és ha például valaki megbetegedett, vagy egyéb olyan esemény történt, amely miatt másokra rászorult, vagy ami a nagyobb közösségre tartozott, akkor annak hírét az egyházközségbe elvigye. Ennek bevezetése nagy előnyökkel, megszervezése pedig nagy erőfe-

szítésekkel járna. Ez szintén témája lehet esetleg a következő egyházközségi napnak.

A márciusi találkozóra terített asztal mellett került sor, mivel Gábor nap közeledett. A köszöntésből nem maradtak ki a Sándorok és a Józsefek sem. Az ünnepi vacsora előtt azonban két témában is döntést kellett hozni.

Egyházmegyénkben bíboros urunk, a nemrég lezajlott egyházmegyei színóduz javaslatára, életre kívánja hozni a Pasztorális Tanácsot, amelynek világiak is tagjai. Minden esperesi kerület delegálhat egy világi hívőt. Ennek kiválasztása úgy történik,

hogy minden egyházközség kiválaszt egy személyt, és az esperesi kerülethez tartozó plébánosok és világi elnökök eldöntik, hogy melyik egyházközség választottja kerüljön be a Tanácsba. Nálunk 7 egyházközség tartozik az esperesi kerülethez. A képviselőtestület Botos Istvánt választotta meg delegátnak. Amennyiben a Tanácsba is bekerül, akkor ottani munkájához sok sikert kívánunk.

A képviselőtestület összetételében változás következett be, a Testület elfogadta Mészáros István lemondását és az eddigi póttag, Fleischer Zoltán rendes taggá lépett elő.

A beszámolót Szeibert András készítette

BEMUTATKOZÓ

Ágnes nénihez ketten mentünk el Andrással.(szinte végig ő kérdezett, ha a riport jó, úgy az az ő érdeme).

Belépve a szobába tisztaság és egyszerűség fogadott. Ágnes néni nagyon kedves, szeretetreméltó idős néni, aki sokat látott és tapasztalt. Tanulni mentünk hozzá és várakozásunkban nem is csalódtunk. Szerénységből, élettapasztalatból, mély vallásosságából, toleranciából mindenki csak tanulhat tőle.

András a beszélgetés végén el is határozta, hogy a gyerekeit lelki "generáloztatásra" elküldi hozzá.

- Ágnes néni, meséljen az életéről!

- 1921-ben születtem Szentpéterfán, az osztrák határnál. Horvát nemzetiségű vagyok. Vallásosak voltak szüleim, nagyszüleim. Húsvéti időben, mint most, a munka befejeztével a családdal együtt a fájdalmas Rózsafüzért imádkoztuk. Így az ottani gyerekek szinte egyidőben tanultak meg imádkozni és beszélni - talán imádkozni hamarabb.

- Van Ágnes néninek gyereke?

- Nekem nincs, de mindig voltak körülöttem gyerekek. Négyen voltunk testvérek, és testvéreim gyerekeivel is szoros kapcsolatban álltam és állok.

- Mivel foglalkoztak Ágnes néni szülei?

- Parasztemberek voltak.

- Volt elég földjük?

- Megéltek belőle, de a Rákosi-rendszerben elvettek mindent tőlünk is, még a padlást is kisöpörték. Testvéremmel

cséplőgéphez mentünk dolgozni. Nehéz volt. De az 56-os forradalom után voltak gazdák, akik vettek disznót. Felhizlalták, eladták és vettek házra való anyagot. Az építkezésekben a falu egész népe részt vett. Még a kommunista rendszerben is kijöttek megcsodálni: kérdezték, hogyan lehetséges ekkora szegénységben ennyi új házat építeni. Nem sokat mondtak az ottani emberek, szerények azok. Ma már az osztrákok is átjönnek, mert itt olcsóbb minden.

- Mikor tetszett férjhez menni?

- 1960-ban, elég későn.

- Hol ismerte meg a férjét, Ágnes néni?

-A tétényi gyermekotthonban, ott dolgoztam, mikor feljöttem Péterfáról. A férjem Szanyiból származott, értett a földműveléshez és egy kertészetben dolgozott. Azután itt telepedtünk le, Tétényben. Szép idők voltak, boldogan éltünk. Sajnos a férjem azóta meghalt.

- Ágnes néniék faluja a határon van. Ott -- főleg az osztrák határon -- szigorú ellenőrzés volt. Bántották a katonák a falu népét, egyáltalán, hogy élte meg Ágnes néni az 50-es, 60-as éveket?

- Volt nálunk határőr laktanya, meg ávósok is. Az ávósok nagyon gonosz emberek voltak. Volt egy parancsnok, aki lelőtt egy katonát. Meg kútba dobott egy 14 éves fiút. Az volt a szerencséje, hogy a talpára esett, nem a fejére, de a kút így is hideg volt. Kiabált segítségért, erre az emberek kihúzták. Ez a parancsnok 1990-ben országgyűlési képviselő lett.

Akkor a fiatalok írtak ez ügyben a tévébe egy levelet, le is mondott.

- Más katonák is kegyetlenkedtek?

- Mindegyik durva volt velünk. Egyszer, mikor a templomból jöttünk kifelé, és jött velünk szemben két lovas ávós. Ott nem úgy volt, mint Tétényben, ahol elég a járda is a templomból kijövő embereknek, Péterfán a teljes utca kell. Azt mondja az egyik: „Ezeket a horvátokat megölöm. Az utat meg keresztény fejekből rakom ki.” Azután lementek a Pinka nevű folyóhoz fürösztetni. A ronda beszédűnek a társa már csak azt látta, hogy a ló egyedül úszik. Öt méter mélyen találták meg: a partmenti fák gyökereiben akadt meg. A társa azt mondta, hogy fél: ezeknek a horvátoknak mégis van Istene. Senki nem mondott semmit, de mindenki úgy gondolta, hogy Isten büntette meg.

- A faluban mindenki horvát volt?

- Igen, de egy idő után már a rokonok házasodtak, úgyhogy a szomszédos faluból is választottak házastársat. Meg el is mentek a fiatalok a faluból.

- Voltak nemzetiségi villongások?

- Voltak. Amikor a falut Ausztriához csatolták a trianoni szerződésben. Aztán megszállták a magyarok. A végén azt sem tudtuk, kihez tartozunk. De volt egy szavazás 1921-ben: a magyarokhoz kerültünk.

- Később volt Ágnes néninek problémája abból, hogy horvát nemzetiségű?

- Volt. Itt, Tétényben, mondták a magyarok, hogy ne beszéljünk intézetben horvátul egymás között, mert az zavarja őket. De

mondták többen is, hogy használjuk a nyelvünket, lehet is, meg kell is. Egyéb problémánk nemigen volt.

- Péterfán a mise horvát?

- Reggel magyar, 10 órákor horvát. A plébános is horvát.

- Családja meg szokta látogatni?

- Igen. Szoktam őket segíteni. De ők is segítenek. A testvéremnek a fia olyan jó asztalos. Most beteg, otthon van. Olyan ügyes, hogy házat is épített.

- Ágnes néni mondta, hogy segíti a családot. Abból a kevés nyugdíjából?

- Hát igen, de nekem nem kell sok pénz, befizetem az ebédet, és van egy kertem, azt megművelik, abból kapok ennivalót. Meg úgy mondják, hogy aki ad, az kap.

- Ott látom a rózsafüzért az asztalon. Mindig tetszik mondani?

- Minden nap ...háromszor is.

- Horvátul?

- Magyarul, de tudom horvátul is.

- Ágnes néni családja sokgyermekes. Mi a véleménye arról, hogy nem születik olyan sok gyerek Magyarországon?

- Nem szabad elvetetni a gyereket, mert az Isten ajándéka. Meg azt, aki sok gyermeket vállal, azt megsegíti az Isten. Vallásosan kell őket nevelni. Amikor mentem a családom egyik kisunokájával a templom elé, azt mondja: „Menjünk Ági néni Jézuskához!” Bementünk, elmondta a kis imáját, azután mondta: „Most már mehetünk haza.”

- Mi a véleménye Ágnes néni a nagytétényi egyházközségi életről?

- Egyre többen járnak a templomba. A Hírlevelet is mindig elolvasom.

- Ágnes néni nagyon fiatalos, még ma is minden nap elmegy misére, ő maga hozza az olajat a kályhába. Hogy érzi magát?

- Köszönöm, megvagyok.

- Kívánok még legalább száz évet!

- Annyit azért ne, de meg kell mondanom, szeretek élni.

- Köszönöm a riportot.

/ a riportot készítette:

Szeibert András és Bíró Ádám /

ISTEN HOZTA

Így köszöntött egyik régen látott ismerősöm. Hangjából szeretet, öröm, boldogság áradt. Kézfogásából, tekintetéből a szív melegségét érezhettem. Ezek után jöttek a következő kérdések: Hogy van? Mi újság? Meséljen!

Sokféle köszöntést ismerünk és nap mint nap elismételjük a megszokott módon és időben, otthon és munkahelyen. Ritkán találkozhatunk olyan emberekkel, akik így köszönnének: Isten hozta! Isten hozott! Isten veled!

Az így köszöntő emberek valóban Istennel vannak, nyugalom és kiegyensúlyozottság érzését keltik bennünk a találkozás öröme felül.

Ismerősöknek elmeséltem a találkozást. Valakinek gyermekkori kedvenc meséje jutott eszébe, melyben az "ISTEN HOZTA" feliratú lábtörő szerepelt. A mesében a három kismalac házat épített. A farkas jöttének hírére az egyik kismalac azonnal berántotta a küszöbről az "ISTEN HOZTA" lábtörőt. Ezt a mesét az én gyermekeim is szerették. Szeretnék én is eljutni odáig, hogy úgy köszönthessek mást, hogy Ő is hasonló jó érzések birtokosa lehessen a találkozás öröme felül, mint aminek én voltam részese.

Endrődi Erzsi

Maulbertsch remekműve a nagytétényi plébánia-templomban

Ezzel a címmel látott napvilágot egy cikk a NAGYTÉTÉNYI ÚJSÁG 1934. szeptember 1-én megjelent számában. Egy már régóta a templomban őrzött festménnyel kapcsolatos felfedezésről a következőképpen számolt be az akkori nagytétényi esperes-plébános, Ferschich János atya a híveknek:

"Ujjongó örömmel és nagy boldogsággal közlöm veletek, akik örömben és fájdalomban résztvettetek, hogy Dáni Géza községünk szülöttjének hosszas, fáradságos tudományos kutatása után sikerült megállapítania, hogy a templomunk evangéliumi oldalán levő Szent József halálát ábrázoló mellékoltár képe a XVIII. század leghíresebb festőjének Maulbertsch Antalnak nagyszerű alkotása. Ezzel a felfedezéssel templomunk olyan páratlan műkincs birtokába jutott, amilyennel maga Budapest főváros sem dicsekedhet. A kép becsértéke szakértői megállapítás szerint mintegy 25.000 pengő. Mi ez

alkalommal hálával gondolunk a báró Rudnyánszky kegyúri családra, mely ezzel az értékes festménnyel templomunkat annak idején díszítette(...). A festmény jelenleg Budapesten van, hogy művészi kezek helyrehozzák rajta azt, amit avatatlan kezek a közel 200 éves remekművön rontottak."

A kép értéke jobban érezhető, ha tudjuk, hogy az akkoriban kéthetenként megjelenő Nagytétényi Újság éves előfizetési díja 2,40 pengő volt.

Az akkori terv szerint a festmény a restaurálás után visszakerült volna a templomba, s reflektorokkal kivilágított helyre tették volna, de ez sajnos sohasem történt meg. A kép nem sokára elkerült a Szépművészeti Múzeumba, ahol évekig ki volt állítva, s akkor egy kis felirat jelezte, hogy a nagytétényi plébánia tulajdona. Jelenleg a Magyar Nemzeti Galériában állandó kiállításon látható. Ha ott járunk feltétlenül érdemes megkeresni.

Sötétben ?

Akik voltak már velem nyári táborban, azok tudják, hogy elmaradhatatlan program az éjszakai túra. Úgy érzem, akik részt vettek rajta, azok számára felejthetetlen élményt jelentett.

Ezek a túrák mindig 2-3 órák voltak, s késő este, sötétedés után indultunk el. Egy ilyen megtervezése komoly feladatot jelent, nagyon sok mindenre oda kell figyelni. A túra íratlan szabályai közül az egyik leglényegesebb és legérdekesebb, hogy nem szabad zseblámpával végigmenni. Persze kell néhányat vinni, hogy útágazásoknál, nehezebb szakaszokon megkönnyítsék a tájékozódást. Ha világitunk a zseblámpákkal, csak azt látjuk, amit megvilágítunk, ha eloltjuk őket, feltárul előttünk az éjjeli természet.

Gyakran érünk olyan útszakaszra, ahol sűrűn nőtt, nagy fák övezik utunkat, s úgy tűnik, korom sötétbe érünk, még a Hold fénye sem hatol a fák közé. Ilyenkor megtorpanunk, mert az első emberek "nem látják az utat". Egy pillanatra megállunk, de zseblámpát nem kapcsolunk, s már indulunk is tovább. Ez a rövidke idő elég arra, hogy az érzék-szerveinkre figyelve összeszedjük magunkat, s akkor különbséget tudunk tenni sötét és sötét között. A legkisebb árnyalatnyi

különbséget is meglátjuk, s nyugodtan indulunk a helyes úton. Amikor először átéltem ezt a pillanatot, nagy öröm töltött el, s óriási élménnyel gazdagodtam.

Milyen jó lenne, ha a mindennapjainkban is így meg tudnánk állni egy-egy percre, pillanatra, elcsendesedve Istenre figyelni. Csak Őrá hagyatkozni, s mennyivel biztosabban és könnyebben döntenénk az élet nehéz helyzeteiben. Isten mindig segít, mindig ellát tanácsokkal, csak tudjunk Rá figyelni, s Rábízni önmagunkat...

NA.

A CSERKÉSZETRŐL

Már hetek óta mind gyakrabban hallok a nagytétényi cserkészcsapatról, s az az érdekes benne, hogy sohasem Nagytétényből. Évek óta létezik, s alig hallani róla. Tudom, hogy nehézségekkel küszködnek, de szerintem akkor sem szabadna a templomtól távol maradni. Ismerek olyan cserkészcsapatokat is, amelyekről biztosan állíthatom, hogy még nehezebb helyzetben vannak, mint a tétényi, s mégis élnek, s növekednek. Ebben az újságban, melyet a nagytétényi hívek írnak, nekik is jutna hely! Ők is írhatnának bele néhány cikket, hogy megismertessék velünk a cserkészetet, s egy kicsit közelebb kerülhessünk hozzájuk.

NA.

*****

H Í R E K

*****

➤ Egyik hívőnk felajánlotta, hogy munkanélkülieknek könnyen betanítható szellemi munkát tudna szerezni. Az érdeklődők nevüket és címüket a plébánián adhatják le.

➤ HÍRLEVÉL Köszönettel fogadunk továbbra is cikkeket, hirdetések a Hírlevélbe a kedves Hívektől. Szívesen fogadjuk az újsággal kapcsolatos javaslataikat, panaszait is.

➤ Elkészült az új sekrestyeajtó, mely sokkal biztonságosabb a réginél. Most már teljesen elkészült a sekrestye felőli rész felújítása.

➤ HÚSVÉT vasárnap és hétfőn ünnepi miserend lesz templomunkban. A Húsvétvasárnapi reggeli 8 órai szentmise után ételszentelés lesz.

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség. Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérné óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel : (1) 226-8699),

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a. Tel: (1)226-1323),

Németh András (2440. Százhalombatta, Nap utca 7. Tel : (23) 358-240).

A plébánia leveleszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.